

(1934 -)

NIYAZI ÖZSOY

Amasya, tıpkı Manisa ve Trabzon gibi şanlı Osmanlı Devletinin en güçlü, en icraatçı padişahlarının eğitilip yetiştirildiği önemli bir merkezdir. Amasya’da, toplam on üç şehzade valilik yapmış, devleti ve devlet yönetimini burada öğrenmişlerdir. Bunlardan; Yıldırım Bayezid, Çelebi Mehmet, II. Murad, Fatih Sultan Mehmet, II. Bayezid, III. Murad ve Amasya valiliği yapmasa da Amasya’da doğan Yavuz Sultan Selim devletin başına geçip padişah olmuş şehzadelerdir.

Araştırmalarımızın bir amacı da; şehirlerde, beldelerde ilkler, ilk ağabeyler kimlerdir öğrenmek ve bunları bulmak, onlarla konuşmaktır... Şehzadeler şehri Amasya’yı da hep merak ederdim; bu şehirde Hz. Üstad’ı gören bir şahid var mıydı acaba? Niyazi Özsoy Ağabey varmış... Hatıraları sadece Hz. Üstadı görmek, mübarek ellerini öpmek kadar kısa olsa da Amasya’yı atlamak olmazdı. Onun için Niyazi Ağabeyi de kitabımıza almaya karar verdik. Niyazi Özsoy, Amasya Risale-i Nur talebelerinin dua çeşmesi olarak, el’an hizmetlerin içinde idame-i hayat ediyor...

Niyazi Özsoy Anlatıyor:

Amasya’nın Yolyanı (Heniske) köyünde 7 Şubat 1934 tarihinde doğmuşum. Halen Amasya’da ikamet ediyorum. Askerliğimi yaptıktan sonra 1956’da Burdur, Isparta taraflarına çalışmak için gitmişim. Bu vesileyle Isparta’da Üstad’ımız Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerini tanımak, mübarek ellerini öpmek, Risale-i Nur kitaplarını orada almak, okumak nasip oldu bana.

Üstad’ın namını, şöhretini ilk defa Büyükalan köyünde duydum ben. Büyükalan, Burdur’un Çavdır ilçesinin bir köyüdür. Orada 70 yaşında bir Rasih Hoca vardı, imamlik yapıyordu. Rasih Hoca, 15-20 sene medrese tahsili yapmış, medrese mollası âlim bir adam... Ona bir gün ziyarete gitmiştik. Bediüzzaman adını ilk defa ondan duymuş oldum. Şöyle anlatmıştı Üstadı: “Ben o zatın arkasında namaz kıldım. Bir ikinci namazında üç kere tekbir aldı, üçünde de namaza başlamadı. Dördüncü tekbirde ancak huzuru buldu. Sonradan öğrendik ki huzura geçmeden duramazmış namaza.”

Zaman geçti, sene 1959... Isparta İmam Hatip Okulu’nda okuyan iki öğrenciyle tanıştım ben. Onlardan Üstad Bediüzzaman’ın Isparta’da olduğunu duydum. Benim de tayinim bu tarafa, memleketim Amasya’ya çıkmak üzere...

Aynı senenin Mayıs ayının son haftalarında Isparta’ya, o talebelere gittim ben. Onlardan 150 liralık kitap aldım. Sözler, Mektûbat, Lem’alar, Tarihçe-i Hayat gibi... O talebelere: “Siz bana bir adres verin, ben Üstad’a gedeceğim” dedim. Onlar: “Buyun gidelim, görelim Üstad’ı” dediler. 15-20 dakika kadar yürüdük, Üstad’ın şimdi müze olan evine geldik. Baktım sağda bir kapı var, o tarafta bir adam bekliyor. Solda ise büyük ama çok büyük bir kapı daha var. Meğerse oraya taksiri girip çıkıyormuş. Selam verdik o zata, “Kardeşim ziyaret için mi geldiniz?” dedi. “Evet” dedik. “Üstad kabul etmiyor, çok hasta, ben de on beş gündür bekliyorum burada” dedi. Sonra: “Fakat Üstad’ın başka bir tarafa gitmek için biraz sonra çıkma ihtimali varmış, bekleyin” dedi. Hakikaten 20 dakika kadar bekledik, hemen o büyük kapı açıldı, bir taksiri çıktı. Biz hemen yanaştık. Üstad taksinin arka koltuğundaydı. Üzerinde yorgan vardı Üstad’ın. Yorgan eski, fakat çok temizdi, sarı renkli bir yorgandı. Demek tarihi bir yeri vardı yorganın. Üstad’ın göğüsleri, omuzlarına kadar örtülüydü o yorganla. Tarihçe-i Hayattaki sarık şekliyle kıyafeti aynen öyleydi Üstad’ın. Üstad konuşuyordu, dudağının kırırdadığını görüyorum ben, ama hiçbir şey anlayamıyorum. Yaklaştım, yine bir şey anlayamadım. Sesi çıkmıyordu. Şoför dedi ki: “Üstad’ım Siirt’ten, Burdur’dan, Amasya’dan ziyaretçiler gelmiş” dedi. Şoför öyle deyince Üstad hemen elini çıkarttı taksiden. Ama baya hızlı çıkarttı. Mübarek elini öptük. Orada altı, yedi kişi vardık, hepimiz öptük elini. Üstad hakikaten hastaydı, çok hastaydı. O kadar...